

JEZIK - GENETSKI PUTOKAZ

Srpski kao engleski

Piše: Miloš Bogdanović

SVAKAKO smo primetili da srpski i engleski jezik odlikuje veliki fond zajedničkih korena reči. Naše mleko je engleski - milk, sestra - sister, duvan - divine, tri - three, nos - nose, biti - to be, volja - will, moć - might, noć - night, dan - dau, sunce - sun, sin - son, čeljade - child, gost - guest, parče - part, sedeti - sit, stajati - stand, itd. Takvu sličnost sa našim jezikom možemo da prepoznamo i u prastarom indijskom jeziku - sanskritu: dan - din, krava - kauva, komora - kamara, ton - tana, nebo - nabha, sram - šarm, rasa - raštra, mrtav - murada, nag - nagana, pre - para, tama - tamas, oganj - agni, itd.

Da li nas prepoznavanje srpskih korena reči u drugim jezicima navodi na uverenje da je srpski jezik prajezik svih ostalih jezika? Danas se često može čuti takva hipoteza. Svaki narod bi u svojoj egocentričnosti mogao na istim temeljima da zastupa uverenje da je upravo njegov jezik - prajezik svih njemu sličnih jezika. Da li zaista verujete da vaš jezik kroz istoriju uopšte nije evoluirao, već da su evoluirali drugi jezici od vašeg, a da je vaš ostao hiljadama godina isti?!

Šta sličnost srpskog jezika sa mnogim drugim jezicima zaista otkriva?

Niti to da su Srbi primili svoj jezik od Engleza niti Englezi od Srba, već da svi jezici iste jezičke grupe vode poreklo od zajedničkog i zaboravljenog prajezika, u našem slučaju od proto-indoevropskog jezika.

KAKO REČI "NE"

SRPSKI jezik pripada južnoj grani slovenske porodice jezika, a slovenska porodica pripada indoevropskoj grupi jezika. U indoevropsku grupu jezika pored slovenske spadaju takođe germanska, keltska, romanska i indoiranska porodica jezika, a takođe i grčki i albanski jezik.

Sve jezike jedne iste jezičke grupe odlikuje zajednički fond korena reči i skup jedinstvenih gramatičkih principa.

Zajednički koreni reči otkrivaju zajedničko poreklo svih jezika jedne iste jezičke grupe. Otuda postoji velika sličnost srpskog jezika sa svim ostalim jezicima indoevropske grupe jezika.

Međutim, pored indoevropske grupe jezika, u svetu postoji još oko pedeset jezičkih grupa, koje takođe imaju svoje jedinstvene fondove korena reči, kao na primer: uralska (kojom govore Mađari, Finci, Estonci...), altajska (Mongoli, Turci...), nilo-saharska (visoki crnci centralne Afrike: Masai, Nubijci...), afro-azijska (Jevreji, Arapi i semitizovani narodi severne Afrike), itd. Postoje i jezički izolati, kao na primer baskijski, koji predstavlja jedinstvene jezičke grupe sa po samo jednim sačuvanim jezikom.

U jezicima drugih jezičkih grupa pojam "Ne!" ima drugačije korene. Baskijski: ez; estonski: ei; hebrejski: lo; evenski: aachin; turkmenski: jok; kenijski: aa; asantski (Gana): daabi; fang (Gabon): koko; kineski: mhao; fidži: sega; shvahili: hapana; bulu (Kamerun): momo; mandarinski: bu; tibetanski: ma; japanski: ie; astečki: amo; severnoamerički Indijanci (Apači): dah; Blekfut: saa; Čavčili: oho'm; Čemehuevi: katocokma; Čejeni: nova-ahane; Hopi: k ae itd.

Kako danas u svetu postoji oko pedesetak jezičkih grupa, očigledno je da je nekada postojalo najmanje pedesetak jedinstvenih prajezika. Prilična međusobna čistoća jezika različitih jezičkih grupa pokazuje da su male ljudske populacije živele nezavisno jedne od drugih kroz duži vremenski period. Međusobna lingvistička izolacija nosilaca različitih jezičkih grupa potvrđuje i period njihove međusobne genetičke izolacije, što je rezultovalo formiranjem rasnih tipova takozvanog drugog reda: na primer, nordijaca, dinaraca, mediteranaca, i dr.

Kako su se u početku malobrojni nosioci izvornih jezika vremenom širili po zemlji i međusobno razdvajali, izvorni jezici su se delili na svoje dijalekte, od kojih su vremenom nastali različiti jezici unutar istih jezičkih grupa.

Kako su u samom početku nastale tako velike razlike izvornih jezika u jedinstvenim fondovima reči i u drugim lingvističkim posebnostima koje odlikuju različite jezičke grupe, to čudo je za većinu savremenih naučnika nerešiva enigma, a za ljudski rod vekovno iskušenje koje ih od vavilonske kule do dana-današnjeg ometa u formiranju jednog jedinstvenog poretka na zemlji.

ŠTA ZNAČI "A?"

PO uvrženom shvatanju, današnje pitanje: "Izvini, molim te, šta si rekao, hoćeš li biti ljubazan da ponoviš, nisam te dobro razumeo?" je zapravo prilično evoluirano pitanje koje se nekada u praistoriji postavljalo jedinstvenim uzvikom "A?"

Da li najstariji zapisani nalazi zaista otkrivaju jezike koji su imali mali broj glasova, prostu rečeničnu strukturu, minimalno definisana vremena, nepostojanje komplikovane padeške strukture i odsustvo ostalih složenih atributa koji su odlika savremenog ljudskog govora?

Ne! Kroz istoriju ljudskih jezika nikada nećemo primetiti ni najmanji pokazatelj progresivne evolucije jezika. Naučna saznanja otkrivaju da su najstariji jezici u svim svojim atributima bili složeniji od jezika koji su kasnije od njih nastali.

Uzmimo za konkretan primer prajezik svih indoevropskih naroda - indoevropski jezik. Kada pratimo sve promene od indoevropskog jezika do praslenskog, i od praslenskog do današnjeg srpskog, ne primećujemo nikakav drugi proces, nego proces degradacije jezika na svakom njegovom nivou: gubitak glasova, uprošćavanje fonetske strukture reči, uprošćavanje oblika reči (gubitak padeža, vremena, dvojine...), strukture rečenice, gubitak pojmovnog bogatstva, harmonije značenja sa zvučnom slikom reči, itd. Ukupno osam nivoa degradacije odlikuje sve jezičke grupe sveta kroz sva vremena ljudske istorije, od kojih ćemo ovde razmotriti samo nekoliko:

GUBITAK GLASOVA

U četvrtom mesecu po rođenju, kod bebe se aktivira instinkt koji određuje njenu sposobnost izgovora glasova u životu. Od četvrtog do desetog meseca beba spontano ispušta oko 80 glasova, od kojih će zadržati samo one koje bude čula kao odziv od svoje okoline. Naučnici su pri rekonstrukciji protoindoevropskog (PIE) jezika zaključili da je on imao 52 glasa. Interesantno je to da se sva 52 glasa nalaze u 80 glasova govornog fonda bebe. Ali, od ta 52 glasa mi smo do sada sačuvali svega 19 glasova iz prvobitnog jezika kojim su govorili Indoevropljani. Ostalih 11 glasova u našem jeziku su nastali naknadno, slivanjem i promenom nekadašnjih PIE glasova u nove glasove: lj, nj, c, ć, č, đ, dž, š, ž, h i f, koji nisu postojali u PIE jeziku. Interesantno je to da većinu od tih 11 glasova nema ni beba u svom govornom fondu, pa se čak smatra da nije nikakav problem ako pojedine od tih glasova dete na nauči čak do sedme godine života. To znači da su ti glasovi zaista neprirodni. Glas "lj" u "volja" nastao je od praslenska dva glasa "lj" u reči "volja". Glas "nj" u "konj" nastao je od praslenska dva glasa "nj" u reči "konjos", "c" u "cena" nastalo je od "k" u reči "kuoina", "ć" u "sveća" je nasalo od "svetja", "č" u "četiri" je nastalo od "keture", "đ" u "međa" je od nekadašnjeg "medja", "ž" u "život" je od "giv", "h" u "duh" je od "dousos", itd.

BOGATSTVO SANSKRITA

Uprošćavanje fonetske strukture reči

KADA uporedimo sadašnji i nekadašnji (protoindoevropski) izgled reči koje imaju isto značenje, jasno primećujemo njihovo uprošćavanje i skraćivanje: put (ponth-) dim (dhum), sneg (snoiguh), vreme (vertmen), pleme (pledmen), svet (sventos), nov (neuos), suv (sausos), ruka (ronka), pet (pent), laivos (levi), veidos (vid), vino (voino), žut (ghlotos), itd.

Gubljenje pojmovnog bogatstva prvobitnog jezika

Bogatstvo prvobitnog jezika je bilo tako široko da je više različitih pojmova korišćeno tamo gde mi danas koristimo samo jedan pojam. Na primer, prvobitni indoevropski pojam za "ruku" se izgubio u slovenskim i baltičkim narodima, a umesto njega je upotrebljen nekadašnji koren za "uzeti" (litvanski "renku" = "skupljam"), pa i bukvalno značenje našeg pojma ruke bio - uzimačica ili skupljačica. Pojam "pazuh" - "pod rukom" (litvanski "pa-žastis") je sačuvarao koren nekadašnjeg indoevropskog naziva za ruku, koji je u sanskritu glasio "hastah", u avestijskom "zasto", staropersijskom "dasta", u grčkom "agostos"...

Gubitak padeža

Dokle nam seže istorija ne postoji ni jedan jedini slučaj da je neki narod vremenom doživeo formiranje nekog novog padeža, već isključivo vidimo proces gubljenja padeža. Sanskrit je imao osam padeža, srpski još ima sedam, staroengleski je imao četiri, dok savremeni engleski nema padežne oblike reči. Po teoriji evolucije, jedan od najstarijih zapisanih jezika - sanskrit trebalo bi da pokaže jednostavnost i

primitivnost jezika koji je tek počeo svoj razvoj, dok bi engleski, kao jezik kojim govori veliki deo sveta, svakako trebalo da doživi veći stepen složenosti od hiljadama godina starijeg sanskrita.

Da li to potvrđuju činjenice?

Pokazna zamenica "ovaj, ova, ovo" u sanskritu ima 29 različitih izgovornih padeških oblika, u srpskom 12, dok u savremenom engleskom imamo samo dva oblika: jedan za jedninu - "this", i jedan za množinu - "these".

U sanskritu: abhīh, abh ah, abh am, ana a, ana aoh, ana oh, anena, asam, asmai, asmat, asmin, asu, as a, as ah, as ai, as am, a am, ebhīh, ebh ah, esam, esu, idam, imah, imam, iman, imani, imau, ime, i am.

U srpskom: ovaj, ovog, ovom, ovim, ova, ove, ovoj, ovu, ovo, ovi, ovih, ovima.

U engleskom: this, these.

Gubitak padeža je u međuvremenu nadmošćen odgovarajućim redosledom reči u rečenici, što je uskratilo slobodu izražavanja prvobitnog jezika kojim su ljudi govorili:

"U praindoevropskoj rečenici nijedna reč nije imala određeno i stalno mesto. Reči su bile raspoređivane tako da privuku pažnju na one delove rečenice koji su bili važni za smisao. Tako je red reči... proisticao iz retorike, ne iz gramatike." (Antoan Meillet)

SVAKA VERZIJA SLIČNA

POGLEDAJMO, na primer, kako glasi pojam "ne!" u različitim jezicima indoevropske grupe jezika:

Engleski: no; škotski: nae; bretonski: nann; velški: na; švedski: nej; nemački: nein; holandski: nee;

italijanski: no; portugalski: nao, ne; francuski: non; ruski: net; beloruski: ne; češki: ne; letonski: ne;

litvanski: ne; kurdski (Iran, Irak): ne; farsi (Iran, Avganistan): nah; farsi (Tadžikistan): ne; hindustanski (Indija): na; kalaši (Indija): ne; bangladeški: ne, itd.

Sličnosti i razlike, sinajsko, feničansko i grčko pismo

Enigma Vinčansko pismo

VEROVATNO smo se pitali zašto određena slova naše ćirilice izgledaju baš tako i tako, i kakve veze ima njihov izgled sa samim njihovim izgovorom. Zašto se znak R koji izgleda kao silueta glave, izgovara glasom R? Zašto se znak Š, koji izgleda kao da predstavlja zube, čita kao Š, itd.

Ako hoćemo da utvrdimo poreklo srpskog pisma - ćirilice i zašto se slovni znakovi izgovaraju tako kako se izgovaraju, onda treba da utvrdimo poreklo grčkog alfabeta, jer je ćirilica nastala pod uticajem grčkog pisma.

Slova grčkog alfabeta se zovu: alfa, beta, gama, delta, epsilon, zeta, eta, teta, jota, kapa, lambda, mi, ni, ksi, omikron, pi, ro, sigma, tau, ipsilon, fi, hi, psi, omega. Ako upitamo nekog Grka šta znače ti nazivi na njegovom grčkom jeziku, on će nam odgovoriti da osim nekoliko samoglasnika ti nazivi ne znače ništa. Međutim, ako isto pitanje postavimo nekom Jevrejину koji zna hebrejski, on će nam odgovoriti da u nazivima grčkog alfabeta prepoznaje jevrejske reči koje imaju svoje konkretno značenje: krava, kuća, kamila, vrata, oružje, ograda, motka, voda, glava, zubi, znak (krst), itd.

ALFABET NA HEBREJSKOM

DAKLE, nazivi grčkog alfabeta imaju svoje značenje, ali ne na grčkom, već na hebrejskom. Na hebrejskom "alef" znači krava, "bet" znači kuća, "gimel" znači kamila, "dalet" znači vrata, "reš" znači glava, "šin" znači zubi, "tav" znači znak (krst), itd.

Otkuda kod Grka pismo sa nazivima na hebrejskom jeziku? Po grčkom istoričaru Herodotu (5. vek pre n. e), Grci su u 8. veku pre nove ere u gradu Botui (današnjoj Budvi) preuzeli pismo od feničanskih trgovaca, koji su uglavnom bili semićani.

Kada bismo obratili pažnju na slikovni izgled slova feničanskog pisma, mogli bismo da prepoznamo da semitski nazivi zapravo predstavljaju opis onoga što slovna slika prikazuje. Slovni znak "alef" zaista i predstavlja crtež krave (kavljice glave) - A. Znak "bet" predstavlja kuću - B. "Dalet" predstavlja vrata -

D. "Reš" predstavlja glavu - R. "Šin" predstavlja zube - S, itd. Grčki nazivi alfabeta su zapravo mediteranizovani nazivi semitskog alfabeta, prilagođeni melodičnoj akcentuaciji tadašnjeg grčkog jezika, koji su prethodno, u svom izvornom semitskom obliku, imali dinamičku (udarnu) akcentuaciju. Tako je semitsko "alef" postalo grčko alfa, "bet" je postalo beta, "gimel" je postalo gama, "dalet" - delta, itd.

Mnogi narodi su od Feničana preuzeli njihovo pismo, pa su tako od feničanskog pisma nastali i aramejsko, arapsko, frigijsko, koptsko, jermensko, gruzijsko, pa čak i indijsko brahmi pismo, koje je poslužilo kao osnova za formiranje ostalih pisama Indije (na primer, devanagari pisma, na kojem su napisane Vede) i mnogih pisama naroda Azije (Tibetanaca, Kmera, Thai, Lao, Tamila, i dr). Dugo se nije moglo sa sigurnošću Feničanima odricati autorsko pravo na feničansko pismo. A zatim, 1906. godine, na tlu Sinajskog poluostrva pronađeno je takozvano sinajsko pismo, koje svojim izgledom predstavlja koren tj. slikovnu osnovu feničanskog pisma. Time je osporeno shvatanje da su sami feničani izmislili pismo, kome su naučnici dali naziv "feničansko pismo".

IZUM JEVREJA

NAUČNICI procenjuju da je sinajsko pismo nastalo oko 1700. godine stare ere. A to je upravo vreme između Izrailjevog nastanjivanja u Egiptu i njegovog izlaska iz egipatskog ropstva. Kako sinajsko pismo ima u svojoj osnovi slikovne elemente, a nazive slika na hebrejskom jeziku, očigledno je da su ga izmislili sami Jevreji. Arheološki nalazi na tlu nekadašnjeg Izrailja otkrivaju njegove kasnije redakcije i potvrđuju da je to bilo pismo Jevreja sve do njihovog odlaska u vavilonsko ropstvo (7. vek pre n. e), kada su preuzeli aramejsko pismo. Na tom pismu Jevreji su zapisali i potom prepisivali spise Starog zavta. Kada bismo danas imali na raspolaganju Deset Božjih zapovesti, ispisanih na njihovim originalnim kamenim pločama, prepoznali bismo pismo blisko našoj današnjoj ćirilici, na kojem bismo čak mogli lako da pročitamo većinu teksta (doduše bez samoglasnika), ali bismo na našem jeziku razumeli samo naziv sedmog dana od odmora, koji se spominje u sadržaju Četvrte zapovesti - "sbt" (š-b-t).

Jedna od varijanti feničanskog pisma nađena je i kod mesta Vinča, po kojem je i dobila naziv vinčansko pismo. Naučnici su na osnovu nepouzdanе metode C 14 zaključili da su ugljenisani parčići organske materije nađeni na vinčanskom tlu stari između 5.000 i 7.000 godina. A kako tada, u neolitu, nijedan oblik pisma na svetu još nigde nije postojao, većina naučnika ne veruje u ono što vidi svojim očima, i sebe uverava da su slovni znaci zapravo šare koje samo slučajno liče na znakove feničanskog alfabeta. Drugi opet pokušavaju da veruju i u ono što vide, i u ono što čuju o navodnoj starosti te kulture, pa dolaze do fascinantnog zaključka da pred sobom imaju najstariji oblik feničanskog pisma, i najstariji oblik pisma uopšte na svetu. Na kraju zaključuju da se vinčansko pismo sa Balkana raširilo po celom svetu, pa čak i da su ga izmislili naši preci koji su tada, po njima, naseljavali Balkan:

"Poređenja vinčanskog sa drugim starim alfabetima, pokazala su da je ono daleko najstarije u Evropi (5.300-3.200 s.e), a po ocenama nekih naučnika i u svetu. Sličnost vinčanskog sa minojskim, etrurskim, pismom Veles knjige i savremenom ćirilicom je nepobitna. Za istraživače praslovenske prošlosti, kojima pomažu čak i atlantolozi, od ogromnog je značaja taj kontinuitet sličnosti pisma i jezika porodice praslovenskih starosedelaca, jer potiču iz najstarijeg vinčanskog korena. Činjenica da pismo nije "došlo" na Balkan, nego da se odavde širilo po evromediteranskom prostoru, bitno menja sliku predantičke istorije. (Vladimir Ščerbakov, Atlantida i Prasloven, str. 45/fusnota, komentar izdavača "Pešić i sinovi", Beograd 1999)

MERENJE STAROSTI

DA je naše vinčansko pismo prethodilo sinajskom pismu, ono bi svakako moralo da bude prostije, a ne složenije od sinajskog. Međutim, upravo je sinajsko pismo najizraženije po slikovnim elementima. Na primer, znak R (reš = glava) u sinajskom pismu se predstavlja bukvalno nacrtanom siluetom glave sa čak nacrtanim okom. Možemo zamisliti kako je lako jevrejsko dete moglo da nauči svoj alfabet, jer je bilo dovoljno samo da poveže sliku koju slovo predstavlja sa prvim glasom naziva te slike. Na primer, kada ugleda slovo R koje predstavlja ljudsku glavu, ono bi znalo da se to slovo izgovara glasom R zato što se glava na hebrejskom kaže "reš". Da su Srbi izmislili sinajsko, tj. vinčansko ili feničansko pismo, znak R bi se čitao kao glas G, znak A bi se izgovarao glasom K, i svi ostali znaci bi

imali drugačiju fonetsku vrednost, prilagođenu izgovoru istih slovni znakova na srpskom a ne na hebrejskom jeziku.

"Da su Grci primili svoj alfabet od Semita, očigledno je već po tome što su grčki nazivi za pojedina slova potekli od semitskih reči". (Enciklopedija leksikografskog zavoda, str. 74).

Najveću zabunu u svemu je izazvala nepouzdana metoda C 14 na osnovu koje danas uginuli potočni rakovi mogu dati rezultat starosti od više hiljada godina, zato što u svom tkivu sadrže ugljenik (iz karbonatnih soli), koji nije poreklom od radioaktivnog ugljen-dioksida nastalog u višim slojevima atmosfere, pa otuda ta metoda često prikazuje veću starost od stvarne. Jedna od premisa od kojih se polazi pri utvrđivanju starosti putem metode C 14 je da je jačina kosmičkog zračenja, koja formira radioaktivni C 14, uvek bila konstantna. Međutim, samo kosmičko zračenje pokazuje oscilacije u svom intenzitetu, kao što oscilacije pokazuje i magnetno polje Zemlje koje umanjuje kosmičko zračenje srazmerno svojoj jačini i uglu linija sila. A kako Zemljino magnetno polje konstantno opada (period poluraspada je 1.200 godina), očigledno je da stariji ostaci organske materije pokazuju nesrazmerno veliku starost, zato što je pre više hiljada godina proizvodnja C 14 bila veoma mala. Jedna od takođe nepouzdatih metoda je utvrđivanje starosti na osnovu visine nataloženih soli koji se formiraju u obliku stalaktita i stalagmita.

JUPITEROV ĆUP

JEDNOM naučniku evolucionisti postavio sam pitanje - kako objašnjava fosilizovanog slepog miša u jednom pećinskom stalagmitu. (Po priznatoj metodi sledilo bi da je svaki sledeći milimetar fosila stariji hiljade godina od prethodnog). On mi je odgovorio: "Nije to ništa", i odmah doneo parče stalagmita dužine nekoliko centimetara. Zatim mi je rekao: "Ovo je nastalo samo za tridesetak godina u prostorijama našeg prirodjačkog muzeja na Kalemegdanu!" I tako se u muzeju koji drže evolucionisti formirao stalagmit koji osporava njihovu metodu utvrđivanja starosti putem merenja dužine stalagmita. Možemo zamisliti kakve sve zablude i zabune nastaju zbog utvrđivanja starosti putem tako nepouzdatih metoda. Opet, nisu retki slučajevi da se takve zablude raskrinkaju. Tako je Pariska akademija nauka utvrdila starost jednog ćupa pronađenog u Francuskoj na preko 2000. godina. Na tom ćupu je pisalo "M.J.D.D". Naučnici su bili ubeđeni da je to skraćenica od teksta "Velikom Jupiteru bogu bogova", ali se ubrzo utvrdilo da je to bio ćup za senf koji se u trenutku procene starosti proizvodio u Dižonu na hiljade primeraka.

Srbi tamne puti

IZ "Male enciklopedije" prenosimo definiciju pojma balkanizacije:

"Pežorativan izraz kojim se u međunarodnim odnosima označava stanje rascepanosti i zaoštrenosti sukoba interesa u jednom regionu s malim izgledima da dođe do sporazumnog rešenja spornih pitanja između zainteresovanih strana. Izraz je nastao da označi stanje na Balkanu početkom 20. veka, a kasnije je dobio širu primenu u publicistici tako da se danas piše o 'opasnosti balkanizacije Afrike'." U Vujaklijinom leksikonu iz 1954. godine čitamo definiciju pojma balkanizma kao: "Beznačelnost, borba nedopuštenim sredstvima, podvala, politička ubistva, podmićivanje, strast za bogaćenjem, puzavost prema višim, a grubost prema nižim od sebe."

Mnogi smatraju da je pedeset godina komunizma odgovorno za našu moralnu i duhovnu degradaciju, međutim, još pre komunističke vladavine, godine 1939, antropolog Vladimir Dvorniković piše u svojoj karakterologiji Jugoslovena:

BUNTOVNI ILIRI

Ko u takvoj sredini ma šta prima 'za gotovo' ispada budala. Jedan naš čovek izjavio je u novinama da su po njegovom mišljenju Englezi 'najdetinjastiji narod na svetu'. Zašto? Zato što 'veruju prosto sve što im se priča'. Pri tom je zaboravio samo jednu sitnu okolnost: da Englez očekuje od svakog čoveka istinu, sve dok se ne uveri u suprotno. U nas se ugnezdila sasvim druga shema i mnogi je otvoreno ispovedaju: Svakog čoveka treba dotle smatrati nepoštenim dok se ne uveriš da je pošten. LJude uopšte, treba susretati sa najvećim nepoverenjem; jedne zato što ih još ne poznaješ, a druge zato što ih dobro poznaješ. U sredini gde se podvala smatra receptom životne mudrosti i najuspešnijim putem do svih mogućih uspeha, nakuplja se lako humus i za izraziti, katkad neobično drski i rafinirani kriminal

prevare, malverzacije i sve moguće zloupotrebe tuđeg poverenja.”

Mnogi, opet, veruju da su nas Turci iskvarili za vreme petovekovnog ropstva. Međutim, zar nismo učili da nas je crkva sačuvala od Turaka?! Da ironija bude veća, i Turci koriste pojam balkanizam kao sinonim za međusobne sukobe. Dovoljno je pogledati istorijske izvore o međusobnoj borbi za vlast, zločinima i ubistvima untuar vlastele srednjovekovne Srbije, pa će nam biti jasno da smo takvi bili i pre Turaka. Antički istoričari opisuju Ilire, kao buntovne starosedeoce Balkana prožete plemenskim sukobima i ratovima:

“Tvrde za njih da su bili visokog rasta, jaki, dobri ratnici, odani piću, da nisu mnogo pazili na čistoću,... itd. Živeli su u patrijarhalnim zajednicama, politički razjedinjeni, u međusobnim borbama i neprijateljstvu s grčkim kolonistima i Makedoncima, a posle i s Rimljanima. Živeli su u delimično utvrđenim gradinama, a bavili su se poljoprivredom, lovom i (u primorju) gusarenjem.”

Genetska istraživanja otkrivaju da su balkanski starosedeooci dominantni i u našoj današnjoj populaciji Srbije i Crne Gore.

Da li se čovek koji se busa u grudi govoreći za sebe da je Srbin ikada zapitao zašto po izgledu i karakteru toliko odstupa od ostalih Slovena, kao na primer Rusa, Čeha i Slovaka koje odlikuju izražene plave oči, plava kosa, i što se tiče karaktera - gotovo potpuno odsustvo sujete i ratobornog duha?!

Istorijski izvori i arheološki nalazi opisuju Slovene ranog srednjeg veka na Balkanu kao tipične predstavnike nordijskog rasnog tipa, dakle drugačijeg izgleda od prosečnog izgleda naše populacije. U delu “U vrtlogu života - prilozi etničkoj i istorijskoj antropologiji” prof. dr Petra Vlahovića čitamo: “Po Pseudo-Cesariju, odnosno 525. godine nove ere, po dolasku u Norik, Panoniju i Ilirik, Sloveni su visokog rasta, dolihoidni (po Županiću oko 60 odsto), svetle kompleksije. Kožu je odlikovao, kako kaže Županić, jači roze inkarnat a kosu crvenkast sjaj. Ovaj opis potkrepljuju i podaci arapskih pisaca VII-DŽII veka, kao i podaci vizantijskog historiografa Prokopija iz 562. godine nove ere.”

ZAŠTO SMO DRUGAČIJI?

POZNATI antropolog Vladimir Dvorniković u svom delu “Karakterologija Jugoslovena” između ostalog kaže:

“Jugosloveni ranog srednjeg veka pokazuju još pretežno nordijski karakter. Lobanje najstarijih jugoslovenskih grobova većinom su dolihoidne (85,7 odsto). Jugosloveni u prvoj polovini srednjeg veka bili su narod snažna i visoka uzrasta, izdužena oblika lobanje i svetle kompleksije. Boja kože pokazivala je ružičast inkarnat, a plava ili otvorena smeđa kosa crvenkasti sjaj. Prema tome se rasno obeležje starih Jugoslovena u glavnim crtama podudara sa spoljašnošću keltskih i germanskih plemena u vreme njihove seobe na jug. Jugosloveni ranog srednjeg veka zastupali su prilično čistu arijevsku rasu (ksantodolihokefaliju), kako je još i danas nalazimo u Švedskoj i Engleskoj.”

Posle ovih citata, nameće nam se pitanje:

Ako su Sloveni plavi i imaju izduženu, pozadi zabačenu, lobanju, zašto mi izgledamo drugačije? Zašto smo tako tamnopusi i ravno isečenog temena?

Često se čuje misao da smo takvi zbog mešanja sa Turcima.

Turci, pre mešanja sa starosedeoocima Male Azije, bili su narod uglavnom mongolskog porekla, pa ako smo izmešani sa njima, trebalo bi da prepoznamo među nama znatan broj ljudi sa njihovim tipičnim pljosnatim nosom, uskim očima i crnom čekinjastom kosom. Međutim, to nije naš slučaj.

Takođe, obratimo pažnju gde su se u našoj zemlji plavokosi ljudi slovenskog izgleda najviše sačuvali? Na jugoistoku Srbije, i upravo u onim područjima gde su se najviše zadržali Turci, i gde je islam najviše zastupljen, a to su područja Sandžaka i muslimanskih gradova u Bosni. U tim područjima srećemo ljude najsvetlije puti, koji najviše odgovaraju izgledu tipičnih Slovena, kakvi su danas, na primer, Rusi.

Takođe, obratimo pažnju na ona područja naše zemlje koja su gotovo sasvim čista od mešanja sa Turcima, kao što su pojedina planinska područja Crne Gore. Da li tu nailazimo na plave Slovene, ili upravo na najtamnopusnije stanovništvo na Balkanu?

Očigledno je da naša tamnopusnost nema veze sa Turcima, niti bilo kojim drugim Mongolima, već sa starosedeoocima Balkana koje antropolozi svrstavaju u dinarski rasni tip.

Po doseljavanju na Balkan, Sloveni su izazvali migraciju starosedelaca u više brdovite i planinske krajeve, pa su u vreme turske okupacije Sloveni prvi bili izloženi odvođenju u ropstvo, turskim

osvetama povodom čestih buna i jakom uticaju islama. U opustošene krajeve zemlje bi se zatim spuštali starosedeooci sa viših planinskih područja, i tako se genetski sastav stanovništva naše zemlje vrlo brzo promenio u dominaciju dinarskih i mediteranskih starosedelaca. Oni Sloveni koji su primili islam, a to je bilo uglavnom gradsko stanovništvo, najviše su sačuvali svoj izvorni genetski entitet. Njih je muslimanska vera najviše sačuvala od mešanja sa gordim i ratobornim starosedeoocima Balkana.

GENETSKI MARKER

O SAMIM starosedeoocima Balkana, istorija vrlo malo govori. Istorija dosta govori o osvajačima Balkana, koji su istog nordijskog porekla kao Sloveni. Antički Grci, zatim Iliri, Tračani, Dačani, Kelti i Germani su isto tako plavi kao i Sloveni, a takođe, sve ih odlikuje zajednička indoevropska jezička grupa, što znači da dele zajednički fond korena reči, što otkriva njihovo dalje zajedničko poreklo. Svi ti narodi su u različitim istorijskim razdobljima vladali delovima Balkana, a zatim bi se stapali sa tamnopusim starosedeoocima o kojima istorija gotovo ništa ne govori. Međutim, savremena saznanja iz genetike nam pružaju metodologiju kojom možemo mnogo egzaktnije od same istorije da utvrdimo poreklo i kretanje naroda kroz vreme i prostor. Analiza genetičkih markera tipičnih za određenu populaciju, koji se nasleđuju i koji se mogu analizirati i u živoj populaciji i u skeletima starim hiljadama godina, mogu nam često mnogo više reći od uvek nesigurnih istorijskih izvora. Genetika nam neće mnogo reći o poreklu samog srpskog imena, ali nam može mnogo toga reći o poreklu same srpske populacije.

Razlike između krvnih grupa nastale su mutacijama, a kako se krvne grupe nasleđuju, mogu nam poslužiti kao genetički markeri na osnovu kojih možemo da odgovorimo na mnoga pitanja o poreklu čoveka i naroda.

Iako se nekada verovalo drugačije, savremena saznanja iz genetike su otkrila da je krvna grupa A izvorna krvna grupa ABO sistema a da su od nje mutacijama nastale krvne grupe O i B.

Kako je A krvna grupa izvorna, ona je odlika naroda različitog porekla, pa je imaju Eskimi, Ugrofinci, pripadnici nordijskog rasnog tipa u koje spadaju izvorni Sloveni, Germani i Kelti i razni drugi narodi. B krvna grupa se prvi put pojavila kod jednog Mongola, pa je danas odlika mongolske populacije. Nulta krvna grupa je najzastupljenija na Zemljinoj kugli, ali je recesivna u svom ispoljavanju, pa mnoge osobe koje imaju A ili B grupu, takođe imaju i gen za nultu krvnu grupu nasleđen od jednog roditelja, ali se on ne primećuje u serumskoj, već samo u genetskoj analizi. Nulta krvna grupa je najzastupljenija kod američkih Indijanaca, a takođe i kod afričkih naroda, dok je u Evropi odlika pet starosedelačkih populacija, koje su između sebe antropološki slične, a to su: kromanjonci, dinarci, i mediteranci koji se dele na istočne, zapadne i atlantske mediterance. U skeletima srpske srednjovekovne prestonice Ras nulta krvna grupa je zastupljena svega kod 13,9 odsto skeleta, dok je danas, na primer, u populaciji Kosova ima čak 42 procenta. To znači da su u devetom i desetom veku Srbi bili veoma malo izmešani sa dinarcima i mediterancima koje odlikuje nulta krvna grupa, dok su bili veoma izmešani sa Avarima. Naime, skoro svaki drugi skelet nađen u Rasu, imao je gen za B krvnu grupu, nasleđen bilo samo od jednog, bilo od oba roditelja.

KRVNE GRUPE I KARAKTER

SAME krvne grupe ne determinišu čovekov karakter, ali kako se nasleđuju kao nekakav beleg one prate populaciju određenog porekla, pa se samim tim nasleđuju zajedno sa onim karakternim sklonostima koje su tipične za određenu populaciju. Zbog izražene savesti narodi sa A i B grupom su skloni bilo zreloom nadvladavanju svojih iskušenja, bilo licemerstvu, dok narode sa nultom krvnom grupom, zbog nedostatka svesti o ličnoj odgovornosti, odlikuje iskreno i otvoreno izražavanje unutrašnjih poriva a i sklonost da za svoje neuspehe okrivljuju druge ljude. Narode sa A i B grupom odlikuje izražena introvertnost, dok su narodi sa nultom grupom ekstravertni. Prve, zbog izražene introvertnosti, odlikuje traženje spoljnog izvora zadovoljstva kojim će se ugušiti svaka svest o unutrašnjem nezadovoljstvu, što se manifestuje kroz njihovu izraženu sebičnost. Druge, zbog ekstravertnosti, odlikuje otvoreno izražavanje unutrašnjeg nezadovoljstva, najčešće kroz međusobne sukobe, ili neke druge mehanizme psihičkog pražnjenja. Ta razlika između dve grupe ljudi se primećuje i u njihovoj muzici. Narodi sa A i B krvnom grupom skloni su da slušaju veselu muziku sa muzičkim ukrasima, kojom će se opiti i zaboraviti na unutrašnje psihičke probleme, dok su narodi sa

nultom grupom skloni da slušaju muziku da bi se psihički praznili, pa njihovu muziku odlikuje izražen ritam i često vrlo depresivan duh.

Sloveni kao manjina

GENI zaduženi za krvne grupe belih krvnih zrnaca pokazuju mnogo veću varijabilnost od gena ABO sistema, pa nam mogu pomoći da preciznije definišemo određene populacije. Na primer, antigen HLA-B8 prati izvorne Slovene, Germane, Kelte, Indoiranca, i ostale narode koji su pripadnici nordijskog rasnog tipa. Zastupljenost antigena HLA-B8 u potpunosti pokriva zastupljenost indoevropske grupe jezika, od Irske do Indije, što je potvrda za zajedničko genetsko poreklo svih izvornih nosilaca indoevropske grupe jezika. Antigen HLA-B8 odlikuje Slovene u našoj zemlji, i njega ima svega 13,43 odsto stanovništva.

Većinu ostalog stanovništva Srbije i Crne Gore čine starosedeooci Balkana: dinarci i razni mediteranci. Kod nas su, takođe, prilično zastupljeni Ugrofini, bilo preko Mađara, bilo preko starosedelaca nekada zaleđene Evrope, a koji su se sa Alpa spustili u Panoniju. Mongoli su se sa Slovenima najviše izmešali preko Avara, a zatim preko Turaka.

Na osnovu zastupljenosti markera HLA-B gena u našoj zemlji, analizirajući genetsko poreklo bar jednog roditelja, 29,02 odsto stanovništva ima dinarski antigen HLA-B5, zatim, drugi po redu zastupljenosti su potomci starih Pelazga - istočni mediteranci čiji antigen HLA-B35 ima 24,09 procenata.

Zapadnomediteranski antigen HLA-B18 ima 17,76 odsto stanovništva, a atlantsko mediteranski antigen HLA-B12 ima 16,03 postotaka stanovništva. Zatim su na redu izvorni Sloveni, čiji antigen HLA-B8 ima 13,43 stanovništva. Semićana ima 11,78 procenata, Ugrofinaca 10,65, "turskih" ili "avarskih" Mongola 8,75, istočnih Mongola 4,94 odsto, itd.

LEKURI KAO ORO

DINARSKI genetički markeri pokazuju strukturalnu bliskost sa ostalim rasnim tipovima koje odlikuje nulta krvna grupa: raznim mediterancima i kromanjonskim tipom, a takođe otkrivaju njegovu veliku genetičku udaljenost od nordijskog rasnog tipa, kao i od Mongola i od Semićana, iako je sa Semićanima dinarski tip prilično izmešan, verovatno još u svojoj prapostojbini. Kod nas je dinarski tip najzastupljeniji u Crnoj Gori, Hercegovini i zapadnoj Srbiji, kao i u kolonizovanom stanovništvu Vojvodine. U Evropi su dinarci, osim na Balkanu, veoma zastupljeni i na Karpatima severne Rumunije i jednog dela Ukrajine. U svetu su dinarci najzastupljeniji na Kavkazu kod Gruzina, na jugu Saudijske Arabije, na području Iraka, i u Avganistanu i Pakistanu među Paštunima tj. talibanima.

Celu populaciju, koja je nasledila antigen HLA-B5, odlikuje izražena gordost, buntovnost prema autoritetima i ratobornost. Na primer, paštuni kažu za sebe: "Mi rado podnosimo nered, sukobe, svađe, ali ne možemo da trpimo nikakvu vlast nad nama." Svoj izvorni jezik dinarci su sačuvali jedino kod Gruzina koji pripadaju takozvanoj kartvelijanskoj jezičkoj grupi na Kavkazu. Iako su naši dinarci na Balkanu sačuvali samo nekoliko reči iz svog izvornog jezika (pura - hrana, itd), akcentuacija naših crnogorskih dinaraca se jedva razlikuje od na primer, akcentuacije gruzijskog plemena Lazi. Gruzijska muzika i danas pokazuje istovetnost sa crnogorskom, hercegovačkom i dalmatinskom muzikom.

Antropolog Špiro Kulišić je pisao o sličnosti gruzijske igre lekuri sa crnogorskim orom.

Izgled gruzijskih dinaraca je istovetan našim dinarcima. Kada Herodot u 5. veku pre n. e. opisuje izgled Gruzina, koji su se pre primanja hrišćanstva zvali Kolhidi, tada za njih kaže: "Nema nikakve sumnje da Kolhidi pripadaju egipatskoj rasi. Pre nego što sam čuo bilo kakvo pominjanje te činjenice od drugih, to sam i sam primetio. ...Moji sopstveni zaključci zasnivali su se kao prvo na činjenici da su imali crnu kožu i kovrdžavu kosu..."

Ukoliko želimo da utvrdimo kako su izgledali Egipćani iz antičkog vremena, dovoljno je da potražimo slike iz nalazišta Fajum, koje je staro oko dve hiljade godina, i gde se na mrtvačkim pokrovima nalaze crteži pokojnika koji otkrivaju tipične dinarce i mediterance. I dinarci i mediteranci (istočni i zapadni med.) su narodi egipatskog porekla koji se između sebe razlikuju samo po tome što su mediteranci adaptirani za mediteransku, a dinarci za oštru planinsku klimu.

LJUTI MEDITERANCI

ISTOČNI mediteranci ili Pelazgi, koje odlikuje antigen HLA-B35 su najzastupljeniji u severnoj Dalmaciji i kroz čitavu dolinu podunavlja i posavine, kroz Panoniju, obuhvatajući istočnu Austriju i Bavarsku. Veoma su zastupljeni i na jugozapadu Grčke. Današnje Palestince takođe odlikuje izražena distribucija antigena HLA-B35. Oni zapravo predstavljaju potomke nekadašnje minojske tj. pelaške kulture, koja je pre nekoliko hiljada godina doživela egzodus sa Krita na obale današnje Palestine. Isto genetsko poreklo ima jedan deo izvornih Egipćana, kao i starosedelaca Indije - Dravida, koji predstavljaju semitizovane istočne mediterance.

Zapadni mediteranci su genetički i antropološki slični istočnim mediterancima. Najzastupljeniji su u Španiji, na Siciliji, u južnoj Italiji, a takođe i na Crnogorskom primorju (sa područjem Podgorice), jugu Srbije, i posebno na Kosovu. Uglavnom su zastupljeni na području romanske grupe jezika i mediteranskog primorja. Zbog izražene sujete zapadni mediteranci vole da poziraju. Na njihovim korzoima možemo prepoznati njihova "nameštena" lica, neprirodne poze koje prave i koje otkrivaju njihovu želju da budu zapaženi i dopadljivi. Takođe, zbog izražene sujete robovi su javnog mnjenja. U strahu da ne izgube odobravanje svojih bližnjih, žrtvovali svako načelo pravde. Onaj ko u njihovoj zajednici postupa po pravdi, a ne po bliskosti i srodstvu, biva proglašen izdajnikom.

Antropolog Artur de Gobino, veoma se loše izrazio o njihovom karakteru: "Bezočan, podao, neznalica, lupež, razvratnik, spreman je da proda sestru, ženu, svoju zemlju i svoga gospodara, a u vlasti je od besprimernog straha od siromaštva, patnje, ubistva i smrti." Za razliku od dinaraca, zapadni mediteranci su plašljivi i zato pogodni za formiranje mafijaške hijerarhije. Gde god je zastupljen njihov antigen HLA-B18 imamo posebno zastupljenu mafiju i krvnu osvetu. Svi zapadni mediteranci govore sličnom akcentuacijom, bilo da žive na Siciliji, bilo da žive u južnoj Srbiji, Kosovu ili na Crnogorskom primorju. Njihov govor ima melodiju i ritam sličan motivima sicilijanske nacionalne pesme "Tarantele".

SEKIRA I ŠJEKIRA

ATLANTSKI mediteranci su nosioci nekadašnje megalitske kulture zapadne Evrope (Stonehenge, i sl.). U našoj zemlji su najzastupljeniji na području Crne Gore i Hercegovine, a, takođe, i u vlaškom stanovništvu. Veoma su zastupljeni u centralnoj Dalmaciji (Split i okolina) kao i na dalmatinskim ostrvima. U Evropi su najzastupljeniji na području Irske, Škotske, Velsa, zatim na tlu zapadne Francuske, kod Baskijaca, a takođe i na području južne Poljske. Antropolozi smatraju da su Vikinzi bili uglavnom tog rasnog tipa, naravno, kasnije izmešani i sa Germanima tj. nordijskim rasnim tipom. Atlantski mediteranci spadaju među najviše ljude na svetu, pa antropološka sličnost visokih Nikšićana sa potomcima visokih prekeltskih starosedelaca Irske, Škotske i Norveške ima zajedničko genetsko objašnjenje.

Njihov specifičan antigen HLA-B12 nalazimo u ogromnoj meri zastupljen na Uskršnjem Ostrvu kao i u centralnoj Africi, među visokim Tutsima.

Atlantske mediterance odlikuje izražena nesebičnost, srdačnost i otvorenost, ali i jaka želja za moći i ratoboran duh, koje su od njih u Evropi mešanjem poprimila i mnoga germanska plemena. Želju za moć i ratoboran duh prepoznajemo i kod nekadašnjih Vikinga, i kod današnjih Iraca i Škotlandana, kao i kod južnih Poljaka, pa i kod naših Nikšićana i mnogih Hercegovaca. Bliska genetska braća atlantskih mediteranaca su Sinidi (HLA-B13) - izvorni Kinezi (narod Hana, zastupljen na severu Kine) i veći deo Korejaca. Naziv Sinidi u nauci vodi poreklo iz biblijske tradicije. Naime, imenom Hananovog sina Sina, nazvana je u Svetom pismu jedna daleka zemlja, koju jevrejsko predanje poistovećuje sa Kinom. Interesantno je da i Korejci imaju sačuvano predanje da vode poreklo od svog prapretka Hanina. Naziv Han na kineskom znači "nasilnik". Iako su danas Sinidi veoma izmešani sa Mongolima, oni nemaju nikakvu antropološku ni genetsku bliskost sa njima. I atlantske mediterance u Evropi (HLA-B12) i Sinide u Aziji (HLA-B13) odlikuje izražena visina i zajednički antigen HLA-DR7, što dokazuje njihovo zajedničko poreklo. I po fizičkom izgledu, i po lingvističkim atributima, kao i po karakternim sklonostima, oni se između sebe gotovo uopšte ne razlikuju.

Notnu lestvicu atlantskih mediteranaca u Evropi, i Sinida u Aziji odlikuje anhemitonska pentatonika tj. crne dirke na klaviru, pa je to razlog zašto su keltska i kineska muzika tako međusobno slične.

Međusobna bliskost naših Nikšićana, sa Poljacima, Ircima, severnim Kinezima i Korejcima se može primetiti i u njihovim zajedničkim lingvističkim atributima. Odlikuje ih podizanje melodije rečenice i upotreba frikativa (šušteće izgovaranje glasova, zbog izbačenih prednjih zuba - na primer, šj u "šjekira" kod Crnogoraca). I naše vlaško stanovništvo je u određenoj meri izmešano sa atlantskim

mediterancima, pa zato pokazuje sličnost sa njima u muzici i nekim drugim antropološkim atributima.

RADNI I - SEBIČNI

UGROFINCI pripadaju uralskoj jezičkoj grupi. Oni su naseljavali nekada zaleđena područja Evrope: Alpe i Skandinaviju, gde su se do danas zadržali, posebno među Laponcima, Fincima, Bavarcima i Savojcima. Ona grana Ugrofinaca koja živi na Alpima se zove alpski rasni tip, i ona se sa Alpa spustila u Panoniju, pa su danas Alpidi veoma zastupljeni u starosedelačkom stanovništvu Banata i Hrvatskog Zagorja. Pre više hiljada godina su se izmešali sa Pelazgima, a pre oko hiljadu godina njima dolaze u susret njihova braća Mađari (Ugri) sa istoka (Urala). Druga grana Ugrofinaca koja živi na tlu Skandinavije, istočnog Baltika i Rusije, veoma se malo razlikuje od Alpskog rasnog tipa, i nosi naziv istočno-baltički rasni tip. Oba rasna tipa odlikuje zajednički ugrofinski antigen HLA-B7. Njegova visoka zastupljenost među Škotlanđanima i Jermenima otkriva da su i oni veoma izmešani sa ugrofinskom populacijom.

Ugrofince odlikuje karakter potpuno suprotan karakteru dinaraca. Ugrofinci su bez sujete i želje za moći, veoma savesni i vredni, pokorni autoritetima, ali i veoma sebični i svakako najveći nosioci autoritarne svesti u Evropi.

Koreni naših sukoba

SUKOB između Srba i Hrvata je zapravo sukob između dva starosedelačka rasna tipa na Balkanu, sa kojima pravi Sloveni, kao vrlo razumna populacija, nemaju gotovo nikakve veze.

Kada Srbi kritikuju Hrvate, tad kritikuju karakter alpskog rasnog tipa, koji je dominantan u Hrvatskom Zagorju, ali i u starosedelačkom stanovništvu Vojvodine, posebno Banata. Kada hrvati kritikuju Srbe, udaraju na karakter dinarskih starosedelaca, kojisu dominantni u Crnoj Gori, Hercegovini i zapadnoj Srbiji, ali i u Dalmaciji. Naravno da su Hrvati dinarskog porekla istog karaktera kao i Srbi dinarskog porekla. Kao što su i Srbi alpskog tipa u Vojvodini istog karaktera kao Hrvati iz Zagorja.

Dinarski i alpski tip imaju potpuno različito genetsko poreklo. Dinarce odlikuje nulta krvna grupa, a alpe izražena A grupa. Dinarci su narod prot-egipatskog porekla, genetski blizak mediterancima mnogim afričkim i indijanskim plemenima, dok su alpidi ugrofinskog porekla, starosedelci nekada zaleđene Evrope, genetski bliski mongolima i nordidima.

Iako su obe populacije sklone sukobima i autoritarnoj savesti, one imaju potpuno različite motive koji ih navode na međusobne sukobe. Njihov karakter je potpuno suprotan i zbog slabosti podložan manipulaciji. Dinarcem se lako manipuliše pobuđivanjem i zadovoljavanjem njegove sujete, a alpidom buđenjem osećanja krivice.

VLAST SAMO PLEMSTVU

O ALPSKOM rasnom tipu su antropolozi, konkretno govoreći o njemu u Francuskoj, pisali još krajem 19. veka sledeće:

"Homo alpinus. Niskog rasta, smeđ, okrugle glave i lica, on je brahikefalni tip kakvog predstavlja stanovnik Overnje... Privržen je tradiciji, spor u radu, i daleko od toga da bi pokušavao da bude prvi, nastoji da se sakrije iza svog suseda. U političkom pogledu on je savršen rob, savršen kmet... a u republikama kao što je naša najbolje viđen građanin, jer dopušta sve zloupotrebe. Katolik je, voli osrednjost i boji se napretka". (Vaše de Lapuž).

Jovan Cvijić opisuje takav karakter kod Hrvata, nazivajući ga takođe alpskim tipom:

"Vrlo su marljivi, trezveni i zdržljivi u radu... Ali ovi seljaci imaju odbojni duh, duh odvajanja i odstranjivanja. Jedino sebe smatarju pravim Hrvatima ("Horvati"). Onoga koji ne govori njihovim dijalektom, gotovo smatraju za stranca; svoje neposredne susede, stanovnike Žumberka i Karlovca, nazivaju "Vlasima". Svakog starnca koji nosi evropsko odelo smatarju za "Kraljca", za Slovenca... Često su nepoverljivi. Sasvim su im nepoznata hrvatska istorijska predanja. Znaju samo nekoliko šturih priča o Kraljeviću Marku (npr. kako je Kraljević Marko mogao da pojede 50 kg mesa, kako ga je jedan grof otrovao, itd.)... Prigorci smatarju da samo vlasti i plemstvo treba da se bave dražavnim poslovima: oni su, vele, upućeniji nego seljaci, muži; plemstvo treba da naređuje, mui da slušaju; bez gospode ne bi bilo nikakvog reda... Ovo je stanovništvo poslušno, disciplinovano i potpuno se pokorava svojim starešinama".

Alpski rasni tip se pronalazi i u skeletima praistorije i u današnjem stanovništvu Vojvodine. Kada Jovan Cvijić opisuje karakter naših Banaćana, tada on kaže da je među njima zastupljeno takvo licemerstvo i takva samo spoljašnja uglađenost da ona prevazilazi granice ljudskog dostojanstva, jer će čovek sa vama ljubazno da pokazuje odobravanje onoga što govorite, a da u srcu misli sasvim suprotno.

Dinarski tip nije u stanju da shvati takvo licemerstvo. Jedna devojka, tipičan predstavnik dinarskog karaktera, veoma je uzbuđeno kritikovala njihov karakter. Rekla je da zna da ona sama nije zlato, ali da sebe ne laže da je pravednik, i da sve ono što radi, radi iskreno i otvoreno, te da zato njih uopšte ne može da razume.

Odgovorio sam joj da ona nije u stanju da razume karakter licemera zato što ona gotovo uopšte nema svoju savest, dok je oni imaju. Pitala me je zatim: "Kako oni imaju savest a ja ne? Zašto oni sebe lažu ako imaju savest? Zašto su onda licemeri?"

MANE KAO VRLINE

ODGOVORIH joj: "Pa upravo zato što imaju savest, zato sebe lažu, jer ih savest osuđuje kada u sebi prepoznaju karakterne slabosti. Oni ne mogu da sebe trpe sa svojim slabostima... Ti nemaš izraženu savest, pa veoma hrabro i drsko činiš ono što sama znaš da nije dobro. A da imaš savest, bar bi bila licemer, ako ništa bolje!"

Kao što dinarac nije usatnu da razume jednog alpida, tako i alpid nije u stanju da razume jednog dinarca, kako on može tako otvoreno i bez ikakve savesti da čini ono što ne valja, i još da se time ponosi?! Sa pravom pripadnici alpskog tipa prepoznaju u Srbima dinarskog porekla paganski karakter, koji ne samo da ne pokazuje nikakvo osećanje krivice za svoje karakterne mane, već ih čak proglašava vrlinama. Ali, sa istim pravom dinarski tip prepoznaje u Hrvatima alpskog tipa izraženo licemerstvo i formalizam. Obe populacije su u svojim međusobnim kritikama u pravu. Alpid je veoma savestan, i stalno se kaje za svoje slabosti, dok se dinarac zbog svoje gordosti nikada nizašta ne kaje. U pojedinim područjima Crne Gore i Hercegovine gotovo je nemoguće čuti reč "Izvini!" ili "Oprosti!" Gordo dinarsko srce nije spremno da se ponizi svešću o poterbi za ikakvom promenom sopstvenog karaktera. Zato dinarski tip ima velikih problema sa svojim karakterom. Kako je svoje prirodne motive i impulsde proglasio ispravnim samim tim što su iskreni i što su njegovi, dinarac se odrekao svoje slobodne volje. Dinarac pokazuje potpunu nezrelost kada treba da razumno reaguje svojom voljom, jer je naučio da slepo i neprikosnovenno sluša porive svoga velikog Ja. To se posebno vidi kada se dinarac nađe u neprijatnim stresnim uslovima, kada reaguje nezrelo i nepromišljeno.

Ali i onda kada je objekat prave ljubavi, dinarac ni tada ne reaguje ništa zrelije. Zbog svoje gordosti, on nije u stanju ni da primi ni da pokaže pravu ljubav, jer primanje i pokazivanje prave ljubavi gordo srce shvata kao atak na svoje Ja i kao poniženje. Svaki oklon koji je dinarac primio on ima potrebu da uzvratzi i da ga na takav način obezvredi kao delo nesebične ljubavi. Ukoliko nije u stanju da poklon uzvratzi poklonom, on će imati potrebu da čak obezvredi pobude darodavca, da bi na taj način izbegao svoje poniženje pred svojim gordim i velikim Ja.

ČUDNO NEKO TEPANJE

U MEĐUSOBNIM odnosima dinarci često imaju potrebu da jedan drugoga u susretu snažno tresnu pesnicom u rame, da bi i na taj način uklonili povode za nežnost pravog prijateljstva i sačuvali svoju gordost bez poniženja. Iz iste gordosti nisu u stanju da se čak ni pred malim detetom ponize izražavajući mu pravu ljubav, pa umesto da koriste deminutive (koji izražavaju tepanje), oni se i najvoljenijem detetu obraćaju sa argumentativima, na primer, sa "baraba, konjina, magarić, derišće", itd. Za razliku od alpskog tipa koji dobra dela čini iz krivice, dinarac čini dobra dela da bi zadovoljio sujetu svoga velikog Ja. Zapravo, dinarac čini dobro delo zato što vidi vrednost u samom dobrom delu, a ne zato što iskreno i stvarno voli drugog čoveka.

Zbog velikog i gordog JA, dinarci su jako osetljivi i ranjivi, i upravo zato nesposobni da podnesu i najsitnije nepravde. Njihova uvredljivost otkriva da dobra dela ne čine zbog drugih ljudi, već zbog svoga Ja. Drugi ljudi su samo sredstvo da se zadovolji sopstvena sujetna, pa ako ugrožavaju njegovo JA, dinarac se neće ustezati da pokaže najveću moguću brutalnost u ophođenju sa drugima.

Čovek koji zaista ima pravog poštovanja prema sebi i drugima, a ne gordost i ponositost, na nepravdu reaguje krotišću i poniznošću, dok naduta osoba reaguje buntovnošću i uvredenošću. Ponizna osoba

u poniženju zadržava svoje dostojanstvo, dok gorda osoba u oniženju deluje jadno i poniženo. Poniženja koja nas snalaze kroz istoriju mogu da nam pomognu da se zaista ponizimo u svom srcu i da tako pobedimo svoje JA. Međutim, između poniznosti i poniženja mi radije bismo da budemo poniženi nego da se samo ponizimo. Pokušavajui da po svaku cenu odbranimo svoje veliko JA, mi upravo žrtvujemo svoju ličnost.

Za razliku od dinarca kod koga su preispitivanje sopstvenog karaktera i pokajanje gotovo nepoznata kategorija, alpid se stalno kaje, ali i stalno greši, zato što zbog piovrsne upotrebe razuma ne ume da se pokaje za izvor grešenja - za samu grešnu pobudu. Izvor površnosti je u samim motivima pokajanja - krivici i strahu. Zato će on lako da se pokaje što je rekao ružnu reč, ali ne što ju je i pomislio. Lako će se pokajati što je dozvolio da se otkrije karakter njegovog srca, ali ne i što je takav u svom srcu. On će se kajati za simptome svoga stanja u ponašanju, ali ne i za samo svoje stanje. Kako će greh i dalje ostati u njegovom srcu, ostaće i njegova krivica.

DEMINUTIV ALPIDA

KAO što se uspon Hitlerovog kulta kod Bavaraca može objasniti karakterom Bavaraca koji su tipični predstavnicii alpskog rasnog tip, tako se i Staljinov totalitarizam može objasniti velikim procentom istočno-baltičkih starosedelaca bivšeg SSSR-a. Obe populacijeugrofinskog porekla su veoma sklone autoritarnom tipu ličnosti, a kako su i nacizam i komunizam obećavali uklanjanje socijalnih razlika, to je pogodovalo sebičnom karakteru ugrofinske populacije.

Za razliku od sujetne osboe koju prati sklonost ka uvredljivosti i mržnji, osobe koje su sebične prati osetljivost koja rezultuje strahom i paranoidnošću.

Za razliku od dinaraca koji su zbog svoje gordosti skloni da u govoru upotrebljavaju augmentative, alpidi su zbog svog straha skloni da koriste deminutive. Mirčeta kod dinaraca, Mirkec je u Hrvatskom Zagorju. Dok dinarci nisu u stanju da tepaju ni malom detetu, alpidi zbog svoje staršljivosti često tepaju i odraslim osobama.

Dinarac neobuzdane naravi

U PARANOIDNOJ atmosferi Staljinove diktature nevin čovek je lako bivao proglašen disidentom i zatim prognan u Sibir. Po običaju, njegova žena bi ostala na poslu bez većih problema sa vlastima. NJene kolege na poslu, prijatelji, rođaci i komšije znaju da je njen suprug nevin, i kako su veoma savesni, imaju potrebu da ustanu u odbranu nevino osuđenog. Ali, zbog svoje plašljivosti nemaju snage da se suprotstave nepravdi. Zbog kukavičluka dolaze u težak sukob sa svojom savešću. I na kraju, da bi rešili sukob, pokušavaju da sebe uvere da nevin, ipak, nije nevin, da vlast, ipak, zna šta radi, da oni nisu pozvani da ispituju slučaj, itd. Ali, njihovo zavaravanje nečiste savesti se na tome ne zaustavlja.

Ako je njihov poznanik i rođak zaista kriv, onda treba da snosi sankcije. Da bi ugušili osvedočenje koje ih opominje da greše, oni počinju patološki da mrze onoga koga su do skora smatali nevinim. Kako nemaju razumnih argumenata, mržnja im preostaje kao jedini argumenat protiv nevino osuđenog. Žena disidenta uskoro biva šikanirana na poslu, doživljava prezir od svojih prijatelja i rođaka, i prolazi gore od svojih bivših prijatelja i kolega, nego od Staljinove strahovlade.

Pomenuti primer može da se desi i u našem preduzeću, na fakultetu, u raznim životnim situacijama, ne samo u iskušenjima rata, ili snažnih totalitarnih režima. LJudi koji nisu skloni mržnji, koji su po prirodi mirni i plašljivi, mogu da postanu ispunjeni patološkom mržnjom, samo da bi ugušili glas savesti koji ih opominje da su prema nekom pogrešili, jer su iz kukavičluka odlučili da žrtvuju načela poštenja i pravde.

ZAKLETI OPONENT

IAKO njihova revnost ima obličje revnovanja za pravdu, ona je prožeta licemerstvom. Skloni su da sve snage svoga bića angažuju u borbi protiv nepravde, ali samo ako je ona učinjena od osobe koja nema nikakvu moć i uticaj u društvu. Prema mnogo većim nepravdama, oni će biti potpuno ravnodušni, ukoliko se te nepravde dešavaju u strukturama moći koje su iznad njih. Dinarac je, što se tiče navedenih iskušenja, potpuno suprotnog karaktera.

Jovan Cvijić piše o dinarcima sledeće:

"Ljudi dinarskog tipa su često neobuzdane prirode i ne mogu lako da podnesu, čak, i sitne nepravde... Česti su slučajevi da se dinarski ljudi odluče na krajnja rešenja, bez obzira na interes, na korist i na "praktičnost", svesni da im je život u opasnosti ili da će im ostati crn i upropašćen.

Za razliku od alpskog tipa koji ne može bez autoriteta, dinarski tip ne podnosi autoritet. Dinarac je veći opozicionar, koji se protiv nepravde često bori toliko destruktivnim motivima, da ukoliko zauzme mesto prethodne nepravedne vlasti, on postaje još iskvareniji i od nje totalitarniji.

Razlike u karakteru koje postoje između dinarskog i alpskog tipa, proizvode razlike i između tipičnog srpskog i tipičnog hrvatskog nacionalizma. Dinarci su skloni gordosti i sujeti, dok su alpidi skloni sebičnosti, pa je zato srpski nacionalizam sujeta koja je projektovana na opšti plan, dok je hrvatski nacionalizam sebičnost projektovana na opšti plan.

Zbog sebičnosti, hrvatski nacionalizam uvek naglašava teritorijalnu i materijalnu ugroženost, dok zbog sujete srpski nacionalizam naglašava ugrožena nacionalna prava i nacionalne vrednosti.

Osoba, kojoj je ugrožena sujeta, reaguje mržnjom, dok osoba koja je ugrožena u sebičnosti, reaguje strahom, pa zato srpski nacionalizam više prožima mržnja, a hrvatski nacionalizam više prožima paranoidan strah.

Antropolog Vladimir Dvorniković je opisao paranoidnost alpskog tipa primerom anegdote o dva Zagorca koja su išla putem i naišla na puža. Na to je jedan do njih rekao drugome: "Vidi! Nekam je krenuo!" A ovaj mu je odgovorio: "To i ja razmel! Ali, ko li ga je k nama poslao i kakve li su mu namere?"

BUNTOVNI DINARAC

ZBOG plašljivosti hrvatski nacionalizam najviše izražava šovinizam onda kada je njihov neprijatelj najviše ponižen. Kada je pala Krajina, Hrvatska je doživela euforiju nacionalizma. Zbog dinarske buntovnosti srpski nacionalizam je najveći šovinizam izražavao onda kada su sami Srbi bili najviše poniženi, na primer za vreme NATO bombardovanja.

Zbog kukavičluka alpskog rasnog tipa, hrvatski nacionalizam izražava najveću netrpeljivost prema manjinskim grupama, na primer, prema Romima i Jevrejima, a zbog dinarske buntovnosti srpski nacionalizam prema onima koji su po svojoj moći iznad njih, na primer, prema NATO-u, i sl. Dešavalo se da crnogorski dinarci ratuju sa Turcima, pa kada Turcima u toku bitke nestane džebane, sami Crnogorci im je daju da bi nastavili bitku do kraja, jer im je ispod časti bilo da pobede Turke samo zato što je ovima nestalo municije.

Dinarci su skloni da svog neprijatelja mrze iz "sirove" mržnje, dok alpidi mrze neprijatelja patološki, iz straha i opisanih mehanizama sopstvene nečiste savesti.

Mnogi veruju da se razlika između tipičnog srpskog i tipičnog hrvatskog karaktera može objasniti različitim kulturnim uticajima, a ne nekakvom genetskom razlikom njihovog stanovništva.

Često se navodi uticaj različitih religija i njime objašnjava razlika u karakteru populacija. Međutim, same religije trpe lokalne transformacije u svojoj interpretaciji u zavisnosti od karaktera populacija koja ih usvaja.

Jednom crnogorskom dinarcu teško pada moralisanje. On nema izraženu savest i svest o sopstvenoj odgovornosti, pa je njegova interpretacija pravoslavija vrlo liberalna, i sasvim drugačija od interpretacije katolicizma kakvu, na primer, srećemo kod alpskog tipa u Zagorju.

Crnogorski dinarac potpuno ravnodušno sluša ukore upućene sopstvenoj savesti. Iako dobro zna da je, na primer, upotreba duvana štetna i za njega i za njegove ukućane, njegova savest je što se toga tiče potpuno mrtva. Na jednostavan nalog na dobrotu: "Ljubi bližnjega svog!", on reaguje potpuno ravnodušno. Ali, ako se razumnom nalogu na dobrotu "Ljubi bližnjega svog!" doda iracionalni dodatak koji laska njegovoj gordosti "Znaš li ti ko su tvoji preci? Kako te nije sramota da se tako ponašaš?" u tom slučaju će dinarac biti motivisan da prihvati nalog. Dakle, ako se religija interpretira tako da pobuđuje njegovu sujetu, on će biti pokrenut na religioznost. Otići će koji put godišnje u crkvu, slavice svoju slavu, i činiće sve ono što može da zadovolji njegovo sujetno Ja. Međutim, zahtevi Božjeg zakona koji zahtevaju reformu srca i karaktera, biće mu potpuno strani.

DISLOKACIJA KRIVICE

KADA bi se nalog koji pobuđuje sujetu uputio jednom prosečnom alpidu, ne bi naišao ni na kakav odjek u njegovom srcu, jer on nije opterećen ličnom sujetom. Ali, ako se alpidu morališe, i razumnom

nalogu na dobrotu dodaje iracionalni dodatak koji pobuđuje krivicu i strah, na primer, "Da li si svestan svoje odgovornosti?" tada će on lako da se pokrene na religioznu revnost. Doći će i do manifestacije psihološkog mehanizma premeštanja krivice, pa će on, čak, sam da se optereti raznim nepotrebnim dužnostima i pravilima samo da bi njihovim ispunjenjem umirivao svoju savest. Otuda je alpid sklon religioznom i svakom drugom formalizmu, a dinarac paganskom liberalizmu. Zapazimo da socijalni faktori nisu u stanju da kod ljudi pokrenu one slabosti karaktera koje ljudi nemaju, pa prema tome, ne mogu na isti način da deluju isti socijalni faktori kod ljudi različitog genetskog porekla.

Ipak, socijalni faktori imaju svoje mesto. Zapazimo šta će se desiti ako dinarac i alpid žive u istim socijalnim uslovima. Pretpostavimo da su u istoj porodici dva deteta različitog genetskog porekla vaspitana na isti način.

Ako su i dinarac i alpid bili pod plemenitim uticajem, oni će oboje da steknu ljubazan način ophođenja. Ali, zbog različitih prirodnih sklonosti, dinarac će biti ljubazan iz sujete, a alpid iz krivice. Dakle, spoljni faktori deluju samo spolja.

Jedino u nekom stresu, otkriće se da nijednog od njih ne pokreće prava dobrota. Dinarac će pokazati sklonost da žrtvuje načela pravde da bi zadovoljio svoju sujetu, naprimer, zadržao odobravanje bližnjih ("rođačke veze"), a alpid će biti sklon da žrtvuje načela pravde iz straha od autoriteta koji ga prisiljava da čini nepravdu.

Spoljni faktori imaju svoju ulogu, ali je, ipak, promena suštinskih motiva - nadležnost lične čovekove odgovornosti, njegove zrele reakcije na stres života.

Od puberteta svaki čovek postaje odgovoran za svoje postupke, i on može, ako to hoće, da postupa razumno i odgovorno, te da svoju volju u svojim životnim iskušenjima pokorava uzvišenim motivima.

KAKO POBEDITI SEBE

SVAKA populacija na zemlji ima iskušenja koja joj pomažu da postane svesna svojih karakternih slabosti i da ih pobedi. Dinarac ima iskušenja sa autoritetima koji mu čine nepravdu, a alpski tip sa autoritetima koji ga teraju da čini nepravdu. Dinarcu je nepravdom ugroženo sujetno Ja, a alpid je ugrožen u socijalnoj i materijalnoj sigurnosti ukoliko postupa po pravdi. Teško dinarac može da postane svestan svoga velikog Ja, i još teže da ga pobedi, ukoliko nema iskušenja sa vlastima (bio stranim, bilo domaćim), koja mu čine nepravdu. Teško alpid može da postane svestan svoga kukavičluka i još teže da ga pobedi, sem kroz konkretna iskušenja u kojima se susreće sa svojom sklonošću da žrtvuje načela pravde, da bi zadržao odobravanje svojih autoriteta. Ako zrelo reaguju u svojim iskušenjima i svoju volju odupru svojim slabostima, dinarac će da stekne neophodno potrebnu krotkost, a alpid neophodno potrebnu hrabrost i nesebičnost.

Urođena srpska nesloga

PO Svetom pismu, Noje je sa svojom ženom, tri sina i njihovima porodicama jedini preživio veliki Potop. Od njegovih sinova Sima, Hama i Jafeta vodi poreklo ljudski rod. Od Sima (ili Šema) nastali su semićani (Jevreji, Arapi...). Od Hama većina naroda Afrike, američki Indijanci, a kod nas u Evropi - dinarci i svi mediteranci. Od Jafeta su poreklom nordidi (Sloveni, Germani, Kelti...), Mongoli, Maležani...

Nojevi potomci su padali u različite grehe, a zbog različitih greha su ih snalazila različita prokletstva, koja su kasnije postala odlika čitavih naroda i i rasnih tipova. Samo prokletstvo u poseban blagoslov. Grešne sklonosti koje se nasleđuju mehanizmom otključanih gena, mogu da ustupe mesto karakternim vrlinama.

Biblija otkriva prokletstvo Hamovih potomaka. Nojev sin Ham je pokazao izraženo nepoštovanje prema svome ocu, pa se njegova slabost prenela i na njegovo nepokajano potomstvo. Prokletstvo za Hama glasi da će biti "sluga slugama braće svoje", a za Jafetove potomke je obećan blagoslov koji će oni dobiti živeći u "šatorima Simovim", što znači da će indoevropski i drugi njima genetski bliski narodi imati blagoslov od semićana (Jevreja, Arapa...), dok će ima "Ham biti sluga". Dinarci, mediteranci, razni afrički narodi i većina američkih Indijanaca zaista na sebi nose Hamovo prokletstvo, što se odmah može prepoznati po njihovim tipičnim plemenskim odnosima koji ih odlikuju svugde po svetu.

PLEMENSKA SVEST

ZBOG svog velikog JA, svoje izražene sujete, oni nisu u stanju na sastanku kućnog saveta da se slože između sebe, jer im je važnije da dokažu da su u pravu, nego da odgovore na potrebe života zbog kojih su se sastali. Njihov duh nesloge, njihovu nesposobnost da formiraju pravnu državu, njihove plemenske odnose i međusobne sukobe, uvek iskoriste semičani i jafetovci i njima zavladaju. Najstarije civilizacije u istoriji su uglavnom formirane od pokorenih hamovskih plemena od strane semitskih ili jafetovskih osvajača. Kada se nordijski kolonisti povuku iz Indije, Afrike ili bilo kog drugog područja gde su dominantni hamovski starosedeooci, ubrzo dolazi do obnavljanja plemenskih sukoba. Duh plemenskih sukoba i separatizma je u prirodi nepokajanih hamovaca. Nepoštovanje autoriteta rezultuje gubitkom svakog poštovanja (i prema sebi i prema drugima), što dalje rezultuje formiranjem surogata za poštovanje - ponositošću, idolatrijom i sl. Kada čovek nije u stanju da voli druge ljude i sebe kakvi jesu, on počinje da voli vrednosti u njima i u sebi, pa postaje iskompleksiran i sujetan. Kako je sujetna osoba zavisna od toga šta će drugi o njoj da misli, ona je sklona da žrtvuje načela poštenja i pravičnosti da bi zadržala odobravanje bližnjih. To je osnov formiranja plemenskih odnosa i plemenskog izopačenja predstave o dobru i zlu. Na pitanje: "Šta je za vas zlo", pripadnik afričkog plemena odgovara: "Zlo je kad nas susedno pleme napadne i opljačka". A na pitanje: "Šta je za vas dobro!", on odgovara: "Kada to isto mi uradimo njima!" Ta plemenska svest je odlika i naše psihologije. Ne gleda se kakav si, već ko si, kome pripadaš i za čije ciljeve radiš. Onaj ko ne podržava kulturni odnos prema zajednici, proglašava se izdajnikom i neprijateljem, a onaj ko se bori za kult zajednice, proglašiće se i herojem pa makar bio i ubica. Svest o ličnoj odgovornosti ne postoji, već su za to krivi "oni drugi".

Kod nas je plemenska svest izražena upravo tamo gde je najviše zastupljena mediteranska i dinarska populacija. Plemeniti vladika Petar Prvi Petrović pisao je zavađenim crnogorskim plemenima: "Videći vašu neslogu i domaći rat u sva plemena od vaše Nahije, ja s mojom najvišom žaloću i plačem i vidim da ste vi sami sebe i svojoj djeci najviše krvnici i neprijatelji duševni i tjelesni i da svi đavoli i svi vaši neprijatelji od svijeta ne bi mogli toliko zla, ni toliko štete i sramote vam učiniti, koliko vi sami sebe činite... Vi se ne možete krvi bratske nasititi, vaša slava, vaše poštenje, vaša pohvala i dika i vaše junaštvo stoji u vašu domaću rat i neslogu, u koju najvišu svoju sreću i radost nahodite..." "Evo su već prošloga proljeća aprila mjeseca pasale trideset i osam godina, otkada sam ja postao među vama vladikom... Vi moje nauke primiste, poslušaste, i... Bog vam dade sreću... Nastade, dakle, zakonik među vama, nastade sud i pravda, mir i tišina, vrijeme srećno i blaženo, radost i veselje za dobre i bogobožne ljude i nejaku siromaš i sirotinju, prestade samodovoljstvo, prestade domaći rad i krvoproliće... Putnik mirno putovaše, trgovac slobodno trgovaše, radnik svoju rabotu veselo rabotaše i čoban svoju stoku bez straha pasijaše i Bogom blagoslovena tišina na sve strane prebivaše.

BEZAKONA SAMOVOLJA

"NO budući vam milije zlo nego dobro, ne mogaste praviteljstvo među sobom trpjeti, želeći da se opet na obična vaša zla i samovoljna djela povratite i da jedan drugom krv pijete. Ne bi vam ugodno, da vas ljudi svijeta uvažavaju dobrim i poštenim narodom, ako sam pređe reka, da vam budu tuđi gradovi i pazari otvoreni i da imate stimu kako i ostali narodi evropejski, nego je vam draže i milije, da vas nazivaju zlim, bezakonom i samovoljnim narodom, da stime i pristupišta nigde nemate i da vas ćeraju kako hajduke i razbojнике. Vi ste od svakog cara i kralja voljni i slobodni, da vi niko ne zapovijeda: no nijeste jedan od drugoga: vi slobodu svoju ne poznajete i poznati je ne hoćete: vama je protivio sve što je Bogu i poštenim ljudima ugodno: vi ste od Boga odstupili i sasvim strah Božji izgubili; vi ne nahodite dobra i poštenja ni u čem, nako u svoje zlo i bezakono samovoljstvo, vi ne imate višijeh zlotvora od samijeh sebe i vama niko ništa ne čini bez vaše zađevice.

"Ja vas zaludu u sve vrijeme mojega među vama vladičestvovanja učih i nastavljah na sve ono što mogaše služiti na vašu korist i poštenje, u zaludu se toliko sile vremena trudih, ne štedeći ni života ni imjena mojega za vaše opšte narodno dobro. Da sam to činio za koji drago ostali narod od svijeta, on bi me blagodario i ja bih među njim srećno i veselo živio i moje bi ime u ljubavi onoga naroda vječno ostanulo, a među vama je moje srdce od vašeg zločinstva uvehlo i starost moja oskorbljena, da počivala i radosti nigde nemama..." (Vladika Petar Prvi, Poslanica Crnogorcima i Brđanima, Cetinje 1825.)

U popularnoj TV emisiji za decu "Kocka, kocka, kockica", voditelj Branko je pred decu izneo čokoladu i

peršun. Zatim je opširno objasnio zbog čega čokolada nije zdrava i zašto je peršun veoma zdrav. Potom je rekao: "Ja, deco, ne znam šta ćete vi, ali ja znam šta ću da uzmem. Ja ću da uzmem peršun!" Potom je uzeo i pojeo pregršt peršuna.

Reakcija dece je bila raznolika. Nekoliko njih je hrabro i radosno, bez premišljanja, uzelo peršun. Nekoliko je pak uzelo peršun, ali sa očiglednim nezadovoljstvom zbog želje da radije uzmu čokoladu. Nekolicina je uzela čokoladu, ali, takođe, nezadovoljno, sa grižom savesti što uzimaju ono što znaju da nije zdravo. A nekolicina njih je uzela čokoladu bez ikakvog vidljivog konflikta sa svojom savešću, kao da nisu čuli da je čokolada nezdrava.

GREŠAN ČOVEK

U SUKOBU između sebičnih i dobrih motiva ljudske prirode najteže se osećaju oni koji prave "kompromis" i pokušavaju da budu "umereni". Sa jedne strane ih pritiskaju sebični parovi, a sa druge glas zdravog razuma. Osećaj da nisu sebično iskoristili sve blagodeti života sukobljava se sa osudom savesti da ne postupaju ispravno i razumno.

Kada se pokoravamo sebičnim principima, nama je važnije kako se osećamo dok nešto radimo, nego da li je to što radimo zaista dobro za našu egzistenciju. Često čujemo izjavu koja osporava teoriju evolucije: "Uzalud mi je i život, ako je bez užitaka!" Ako cilj života jeste puka egzistencija, onda je ova izjava nemoguća. Vidimo da i grešan čovek uzdže smisao svog života iznad puke borbe za opstanak, ali je njegov smisao (po)grešan. Umesto da što više pruži životu (dobrotu), njemu je cilj da što više "ućari" od života, pa makar i na svoju egzistencijalnu štetu.

Sebičan čovek je spreman da žrtvuje i svoje zdravlje i svoju egzistenciju radi užitka. Proždrljivac će žrtvovati svoj želudac radi hrane, kao što će samoljubiv čovek biti sklon da izvrši samoubistvo zbog povređene sujete. Nacionalista će žrtvovati naciju radi svojih nacionalnih vrednosti, kao da čovek postoji radi svojih vrednosti, a ne one zbog njega. Itd.

Prirodni motivi navode čoveka da se ponaša nesvršishodno sopstvenoj egzistenciji, te razumemo kako time čovekovi motivi ponašanja opovrgavaju teoriju o prirodnoj selekciji i evoluciji. Prirodna selekcija nikada ne bi ostavila u životu jedinice koje su pokrenute motivima nesvršishodnim njihovoj egzistenciji. Drugim rečima, da je princip prirodne selekcije i evolucije zaista formirao osobine vrste, čovek nikada ne bi postao grešan.

LJUDSTVO BEZ PODELE

ZAHVALJUJUĆI savremenoj kompjuterskoj tehnologiji napravljeni su programi koji mogu da po strukturalnoj bliskosti poređati sve alele (varijente) određenog ljudskog gena koji se analiziraju kao genetički markeri tipični za različite ljudske populacije. Kada se kao rezultat dobije stablo međusobne srodnosti različitih ljudskih populacija, to stablo uopšte ne otkriva podelu ljudskog roda na belu, crnu i žutu rasu, već podelu svih naroda sveta na geneološko stablo naroda kavo je ono otkriveno u Svetom pismu. Genetika potvrđuje da su svi narodi sveta poreklom od biblijskog Noja i njegova tri sina, i njihovih sinova.